

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Dagmary Zawiei i oskarżycielki posiłkowej A. S. (1), po rozpoznaniu 28 IX 2022 r. sprawy **R. M.**, oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego oraz oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 05 stycznia 2022 r. w sprawie II K 45/20,

1. Na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. uchyla rozstrzygnięcie z pkt. 1.a zaskarżonego wyroku i w zakresie zachowania oskarżonego tam opisanego, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k., postępowanie karne umarza, a wynikłymi z tegoż kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zapis:

- w pkt. 1. „Oskarżonego R. M. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że” zastępuje zapisem: „Ustala w ramach zarzucanego czynu, że R. M.”
- w pkt. 1.b: „tj. wyczerpującego dyspozycje art. 157 § 2 k.k.” zastępuje zapisem „wyczerpując znamiona art. 157 § 2 k.k.”,
- w pkt. 1. „z tym, że przyjmuje, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to” zastępuje zapisem: „i ustalając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne”;

b) w pkt. 4. kwotę 350 złotych obniża do 225 złotych;

3. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. (1) 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych tytułem opłaty za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżycielce posiłkowej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. Zasądza od R. M. i A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 263,30 (dwieście sześćdziesiąt trzy i 30/100) złotych tytułem zwrotu po 1/2 wydatków postępowania odwoławczego oraz po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 101/22	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu sygn. akt II K 45/20 z 05 stycznia 2022 r.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. M.	O wydarzeniach zaistniałych nocą z 4 na 5 lutego 2017 r. oskarżycielka posiłkowa zawiadomiła organy ścigania 15 listopada 2019 r.	Protokół przesłuchania świadka	4
2.1.1.2		21 listopada 2011 r. funkcjonariusz policji wszczął postępowanie w sprawie o czyn z art. 207 § 1 k.p.k. dokonany na szkodę pokrzywdzonej w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 22 października 2019 r.	POSTANOWIENIE	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Protokół przesłuchania świadka	Zaznaczyć należy, iż przedmiotem oceny pozostaje jedynie opisanie w toku przesłuchania wydarzeń 4 na 5 lutego 2017 r. W zakresie oceny merytorycznej relacji pokrzywdzonej sąd podziela w całości poczynione na gruncie art. 7 k.p.k. ustalenia Sądu Rejonowego.	
2.1.1.2	Postanowienie o wszczęciu dochodzenia	Dokument pochodzi od uprawnionego podmiotu i spełnia wymogi tego rodzaju dokumentów.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>I Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez:</p> <p>b) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej i świadka B. S. polegające na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony miał dopuścić się wobec A. S. (1) czynów z art. 157 § 2 kk podczas, gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym prowadzi do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wniosku, iż
oskarżony nie
dopuścił się tych
czynów;

c) dokonanie
dowolnej a nie
swobodnej oceny
dowodów w postaci
wyjaśnień
oskarżonego R.
M. w zakresie
okoliczności
powstania obrażeń
u pokrzywdzonej w
nocy z 4 na 5
lutego 2017 r. i
w dniu 1 listopada
2019 r. polegające
na bezpodstawnym
uznaniu, że nie
są one wiarygodne
podczas, gdy
prawidłowa ocena
tego materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, iż
oskarżony również
w tym zakresie,
tak jak zresztą
i w pozostałym,
składał wiarygodne
wyjaśnienia;

II Błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku będący
konsekwencją
obrazy w/w
przepisów
postępowania
polegających na w
przekroczeniu przez
Sąd I-szej instancji
granic swobodnej

oceny dowodów i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynów wypełniających dyspozycję art. 157 § 2 k.k. podczas gdy brak jest w zgromadzonym materiale dowodowym podstaw do przyjęcia, że w psychice oskarżonego R. M. istniał zamiar popełnienia czynów zabronionych określonych w art. 157 § 2 k.k., a w konsekwencji, iż oskarżony jest winny popełnienia wskazanych czynów w powyższej kwalifikacji, (zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził jego sprawstwa i winy).

III Obraza prawa materialnego, będąca wynikiem ww. naruszeń przepisów postępowania, a to:

1) art. 157 § 2 k.k. poprzez błędne zastosowanie w niniejszej sprawie będące wynikiem błędnego przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa wskazanego w w/

w przepisie, podczas
gdy ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego nie
wynika, że
oskarżony swoim
zachowaniem
zrealizował
znamiona
wskazanego
występku bowiem
brak jest
dostatecznych
dowodów, które by
pozwalały przyjąć,
że działał on z
zamiarem
spowodowania u
pokrzywdzonej
naruszenia
czynności narządu
ciała lub rozstroju
zdrowia;

2) art. 67 § 3
k.k. poprzez jego
błędne zastosowanie
w niniejszej sprawie
będące wynikiem
błędnego przyjęcie,
że oskarżony swoim
działaniem
wyczerpał znamiona
przestępstwa z art.
157 § 2 kk
podczas gdy ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego nie
wynika, że
oskarżony swoim
zachowaniem
zrealizował
znamiona
wskazanego
występku, a więc
nie powinien być
zobligowany do
zapłaty

	zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Wskazane wyżej zarzuty obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Skarżący w apelacji podniósł zarzuty mieszane. Ich specyfika obliguje do odniesienia się w pierwszej kolejności do zarzutów obrazu prawa procesowego, gdyż ewentualne ich uwzględnienie mogłoby skutkować zbędnością oceny zarzutu oparcia rozstrzygnięcia na błędnych ustaleniach faktycznych oraz obrazu prawa materialnego.</p> <p>Trzeba nadto podkreślić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest zasadny wyłącznie wówczas, gdy Sąd czyni dowolne ustalenia, co do istoty, to jest takie które nie mają oparcia w dowodach prawidłowo ujawnionych w przebiegu rozprawy</p>			

i uznanych za wiarygodne.

Autor omawianej apelacji skupia się przede wszystkim na braku podstaw do przypisania oskarżonemu czynów z art. 157 § 2 k.k. z powodu braku dostatecznych dowodów, w szczególności zaś kwestionuje uznanie za wiarygodne w części zeznań A. S. (1) i B. S. oraz opinii biegłego medyka. Sąd I instancji wyraźnie jednak zaznaczył powody, dla których w części dotyczącej sprawstwa oskarżonego, depozycje te uznał za wiarygodne. Duże znaczenie ma zwłaszcza opinia dr R. B., aczkolwiek podkreślić należy, że nie opiera się ona na tym samym materiale w obu przypisanych zarzutach. W zakresie czynu, co do którego Sąd Okręgowy postępowanie umorzył, opinia opierała się wyłącznie na twierdzeniach pokrzywdzonej oraz zaświadczeniu lekarskim z rozpoznaniem „Krwiak ramienia

prawego. Krwiak
uda prawego” –
bez dookreślenia
okoliczności
zaistnienia. W
przypadku
natomiast drugiego
z czynów (z 01
listopada 2019 r.)
biegły dokonywał
oceny w oparciu
o historię wizyt w
ZOZ w B., w której
odnotowano opis
czynności
skutkującej urazem.
Sąd Okręgowy nie
stwierdza, by tok
rozumowania Sądu
Rejonowego był
w tej materii
nieprawidłowy –
pomimo oparcia go
na depozycjach A. S.
(1) i B. S. w istotnej
części uznanych
za niewiarygodne.
Sąd I instancji
omówił podstawy
niekonsekwentnej
oceny ww.
dowodów, dlaczego
w tym zakresie
zeznania uznał za
zgodne z prawdą
i co do tej
konkluzji nie sposób
czynić zarzutów,
zwłaszcza, że urazy
zostały opisane w
dokumentacji
medycznej, przy
czym w obu
wypadkach
pokrzywdzona, w
przeciwieństwie do
szeregu innych
okoliczności tych
zdarzeń opisała
już we wstępnej

fazie postępowania
– tym samym
kluczowy powód
zakwestionowania
wiarygodności jej
twierdzeń przez
Sąd Rejonowy w
pozostałym zakresie
tych twierdzeń nie
dotyczy. Sąd w
tym zakresie uczynił
zadość wymogom
swobodnej oceny
ww. dowodów,
wszak nie prowadzi
ona do wewnętrznej
niespójności i nie
jest dotknięta
błędami
rozumowania.

Co zaś tyczy
się kwestii ustaleń
faktycznych
dokonanych przez
Sąd meriti w toku
rozprawy głównej, te
mogą być skutecznie
zakwestionowane, a
ich poprawność
zdyskredytowana,
dopiero wtedy,
gdyby w procedurze
dochodzenia do
nich Sąd uchybił
dyrektywom
zawartym w art. 7
k.p.k., tj. pominął
istotne w sprawie
dowody lub nadał
im niezgodne z
ogólnymi regułami
logicznego
wyciągania
wniosków inne
znaczenie albo oparł
się na dowodach na
rozprawie
nieujawnionych,
sporządził

uzasadnienie
niezrozumiałe,
nadmiernie
lapidarne,
wewnętrznie
sprzeczne bądź
sprzeczne z regułami
logicznego
rozumowania,
wyłączające
możliwość
merytorycznej oceny
kontrolno-
odwoławczej. Żadna
z tych okoliczności
w sprawie nie
występuje. Zarzut
oparcia
rozstrzygnięcia na
wadliwych
ustaleniach
faktyczny ma rację
bytu wyłącznie
wówczas, gdy
skarżący nie
kwestionuje oceny
dowodów dokonanej
przez sąd i
sprowadza się do
przetawienia
argumentów w
światle których,
z uznanych za
wiarygodne
dowodów nie da się
wysnuć twierdzenia
o zaistnieniu faktów
(lub ich
niezaistnieniu)
ustalonych przez
Sąd.

Oznacza to, że zarzut
obraży przepisu art.
7 k.p.k. (a de facto
do tego odnoszą się
w znacznej mierze
zarzuty podniesione
we wszystkich
apelacjach, przez

co to omówienie pozostaje adekwatne także i do pozostałych zarzutów) i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych, może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że całokształt rozumowania Sądu nie oparł się błędom logicznym wypaczającym zasadę dochodzenia do prawdy obiektywnej, a Sąd zaprzeczył regułom prawidłowego dochodzenia oraz nie przyjął wskazań wynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonywana jest z poszanowaniem ogólnych reguł dowodzenia i wnioskowania wskazanych w przepisach Kodeksu postępowania karnego, w szczególności z zachowaniem zasad wymienionych w art. 7 k.p.k., i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrazą

art. 410 k.p.k. i 424 §2 k.p.k. albo nie uchybi dyrektywie art. 4 k.p.k. Należy przy tym pamiętać, że to Sądowi przysługuje prawo wyboru źródeł dowodowych i swobodna ich ocena, a to po stronie skarżącego leży wykazanie, że Sąd wyciągnął z nich błędne wnioski. Musi zatem wykazać wpływ zaobserwowanych naruszeń na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia. W innym przypadku naraża się bowiem na zarzut wyłączenie polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji.

Sąd nie ma wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych czynów, konwalidował także brak właściwego wniosku o ściganie (omówione w dalszym punkcie), a wyjaśnienia oskarżonego złożone odnośnie do tych okoliczności w pewnej mierze korespondowały z zeznaniami świadków,

pozwalających na przypisanie zarzucanych czynów zabronionych. Obrońca zaś nie wykazał wadliwości rozumowania Sądu Rejonowego, przez co zarzuty przytoczone powyżej nie mogą zostać uwzględnione.

Podobna ocena dotyczy zarzutu naruszenia art. 67 § 3 k.k. w tej części skarżący ogranicza się do polemiki z ustaleniami dokonanymi przez Sąd odnośnie zaistnienia czynów, nie kwestionując przy tym innych niż sprawstwo i wina ustaleń relewantnych dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W konsekwencji zarzut ten przestaje mieć znaczenie, bowiem przytoczony przepis wyraźnie nakłada na Sąd obowiązek jego zastosowania, przy takim rozstrzygnięciu, jakie zapadło w niniejszej sprawie.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego

zasadny

orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek jest ściśle powiązany z oceną zasadności zarzutów.</p> <p>Konstatacje, że oskarżony swoim zachowaniem podzakres zrealizował znamiona wskazanego art. 157 § 2 k.k. przesadza o bezpodstawności żądania uniewinnienia oskarżonego.</p> <p>Nadmienić trzeba, że oba czyny sprowadzały się do aktywności oskarżonego.</p> <p>Pierwszy z nich zaistniał podczas kłótni, w trudnej dla oskarżonego sytuacji, gdy nie zgodził się towarzyszyć żonie podczas balu (co było przyczynkiem do kłótni poprzedzającej wyjście żony), a po jej powrocie do znoszenia jej uwag i natarczywości pomimo jasno wyartykułowanej</p>		

niechęci.

Sprowadzało się do realizacji zamiaru wyrzucenia żony z sypialni poprzez uchwycenie jej rękoma i szarpanie, celem pokonania jej oporu (uchwycenie przez pokrzywdzoną ramy łóżka). Takie działanie oczywiście prowadziło do spowodowania obrażeń opisanych w dokumentacji (choć bez przytoczenia okoliczności ich zaistnienia), i przytoczonych w opisie czynu I. Ich spowodowanie nie miało charakteru nagłego, było poprzedzone jasno wyartykułowanym celem działania (uniemożliwienie pokrzywdzonej spędzenia nocy z oskarżonym w sypialni), wymagało po stronie oskarżonego zaangażowania dużej siły celem pokonania oporu pokrzywdzonej – a ta z kolei determinuje ustalenie, że chwytając pokrzywdzoną i używając siły aby ściągnąć ją, wbrew jej woli, z łóżka, pomimo przytrzymywania się przez pokrzywdzoną ramy mebla,

oskarżony chciał spowodować u niej lekkie obrażenia ciała. Analogicznie rzecz przedstawia się z zachowaniem oskarżonego zaistniałym 01 listopada 2019 r. I w tym wypadku oskarżony spowodował lekkie obrażenia przedramienia pokrzywdzonej poprzez uchwycenie jej ręką i przytrzymywanie z użyciem siły. I wówczas oskarżony działał podczas kłótni z pokrzywdzoną. Jego działanie stanowiło uzewnętrznienie woli oskarżonego determinowanej celem działania.

3.2.

**Apelacja
oskarżycielki
posiłkowej**

1. Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez Sąd pierwszej instancji oraz dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów z

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

2. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uniewinnienia od zarzutu popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. przy przyjęciu, iż R. M. w ramach zarzucanego czynu jest sprawcą czynów z art. 157 § 2 k.k. popełnionych w nocy z 4 na 5 lutego 2017r. oraz w dniu 1 listopada 2019r. w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż działania oskarżonego nie wyczerpywały znamion przestępstwa znęcania z art. 207 § 1 k.k., uznaniu zeznań A. S. (1) w części za niewiarygodne przy założeniu, że nie zachowywała się ona jak ofiara przemocy, przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia stanowiska wyrażonego przez biegłych w opinii sporządzonej na potrzeby

postępowania
rozwodowego przed
Sądem Okręgowym
w Sieradzu I
Wydział Cywilny
sygn. akt I 1C
759/19, pominięciu
istotnych elementów
zeznań świadków R.
P., J. B. i Z. T.,
uznaniu w części
za niewiarygodne
zeznań świadka B.
S. przy błędnym
założeniu, że jego
zeznania były
wynikiem konfliktu
pomiędzy ojcem
i synem na
tle majątkowym,
przyjęciu
bezkrytycznie za
wiarygodne zeznań
świadka T. M.;

3. Niepowołanie
biegłych w sytuacji,
gdy do
rozstrzygnięcia
konieczne było
posiadanie
wiadomości
specjalnych,
natomiast Sąd I
instancji sam wszedł
w rolę biegłego
uznając, iż
pokrzywdzona nie
zachowuje się jak
ofiara przemocy
domowej.

**Apelacja
pełnomocnika
oskarżycielki
posiłkowej**

Naruszenie
przepisów
postępowania,

mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez Sąd pierwszej instancji, a przede wszystkim brak przyjęcia aby zachowanie oskarżonego R. M. w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 1 listopada 2019 roku wyczerpywało znamiona znęcania psychicznego i fizycznego to jest czynu wyczerpującego znamiona art. 207 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w tym zeznań pokrzywdzonej i analiza akt postępowania przygotowawczego, prowadzi do wniosku, że w sprawie zgromadzono jednoznaczne dowody na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i czynu, a w następstwie że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, co w konsekwencji skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania

	karnego, co w ocenie apelującego było niezasadne.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty nie okazały się zasadne.</p> <p>Sąd nie stwierdza, by ustalenie faktu przedmiotowego traktowania postępowania karnego przez stronę postępowania rozwodowego wymagało wiadomości specjalnych – zwłaszcza, gdy towarzyszy temu ukierunkowana negatywnie niekonsekwencja depozycji rozpoznana przez Sąd Rejonowy. Oskarżycielka posilkowa ma poczucie pokrzywdzenia orzeczeniem, ale jej apelacja składa się z szeregu okoliczności, które nie mają znaczenia. Dotyczy to polemiki z niesprawiedliwym (jej zdaniem) stanowiskiem Sądu w procesie rozwodowym odnośnie ustanowienia</p>			

zabezpieczenia w toku postępowania rozwodowego, czy też stanowiskiem Sądu Rodzinnego w postępowaniu o ustanowienie alimentów prowadzonym z inicjatywy syna B. S. przeciwko oskarżonego, aż po zarzucanie oskarżonemu „wpędzenia mamy do grobu”, czy twierdzenia o przygotowywaniu się przez oskarżonego do rozwodu w zasadzie od zawarcia związku małżeńskiego – przy podpieraniu się w tym względzie nieustanowieniem oskarżycielki współwłaścicielką gospodarstwa rolnego stanowiącego majątek odrębny oskarżonego. Już sam charakter zarzutów świadczy o tym, że podstawą oskarżeń (w zakresie znęcania) A. S. są kwestie związane z rozwodem, w szczególności sprawy majątkowe, co zasadnie dostrzegł Sąd Rejonowy jako determinantę niekonsekwencji zeznań oskarżycielki przesądzającą o ich ocenie. Warto

przy tym wskazać, że oskarżycielka podkreśla, że Sąd Rejonowy wywiódł błędne wnioski z zeznań M. K. i A. G. – jednak nie przedstawia w tej materii argumentacji, która uzasadniałaby chociaż jej subiektywną ocenę, przez co nie sposób odnieść się do tego zarzutu, traktując go wyłącznie jako pozbawioną argumentów próbę polemiki z prawidłową oceną dokonaną w pierwszej instancji. To samo dotyczy rzekomego pominięcia istotnych okoliczności z zeznań świadków R. P. i J. B.. Warto zaznaczyć, że Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy odniósł się do przyczyny uznania zeznań pokrzywdzonej w przeważającej mierze za niewiarygodne i Sąd Okręgowy te poglądy podziela, zwłaszcza, że podparte zostały treścią apelacji oskarżycielki posiłkowej. Faktem jest, że pokrzywdzona zgłosiła zawiadomienie w momencie

otwartego werbalizowania przez oskarżonego chęci uzyskania rozwodu oraz zaprzestania przez niego finansowania gospodarstwa rolnego, a także to, że jej zeznania złożone przed Sądem nie są spójne i logiczne, a także przeczą doświadczeniu życiowemu. Sąd Rejonowy rację ma również w tym, że oskarżony mimo werbalizowania sprzeciwów, co do wyjazdów pokrzywdzonej czy w kwestiach kontaktów towarzyskich bądź zawodowych (uzyskiwania wykształcenia), nie ograniczał oskarżycielce swobody decydowania o sobie, a przynajmniej nie w zakresie, w którym można by to uznać za zachowanie przemocowe w rozumieniu art. 207 k.k. Poza zeznaniami pokrzywdzonej próżno się też doszukiwać się potwierdzenia takich zachowań w pozostałych dowodach, zwłaszcza zeznaniach

świadków.

Jednocześnie prezentowany przez oskarżycielkę podczas przesłuchania sposób zachowania, nieadekwatne do opisywanych przeżyć czy sytuacji postępowanie czy przedstawianie przeszłych wydarzeń w zupełnie innym i niezgodnym z prawdą charakterze, składa się na obraz osoby, co do której ocena zeznań musi być oparta na bardzo ostrożnym badaniu – to zaś skutkowało uznaniem większości jej twierdzeń za niewiarygodne.

Warto tu odnieść się również do stenogramu rozmowy pomiędzy stronami z 11 listopada 2019 r. k. 558-559 – a więc z okresu po wydarzeniach z 01 listopada 2019 r. Ze stenogramu wynika, że oskarżycielka dominuje nad oskarżonym, przychodzi do jego sypialni inicjuje, wręcz prowadzi rozmowę, w trakcie której czyni aluzje seksualne, prowokuje do rozmów na temat seksu, to ona

stwierdza, że oskarżony się jej boi. Oskarżony jest przy tym wycofany, ogranicza się tylko do negocjowania wypowiedzi oskarżycielki posiłkowej. Jednocześnie rozmowa obrazuje, jak oskarżycielka na niekorzyść swojego męża interpretuje jego zachowania – w kontekście sprzedaży złomu – gdzie podczas rozmowy wynika wprost, że domagała się od oskarżonego jego uprzątnięcia, a w toku postępowania tak rozwodowego, jak i w niniejszej sprawie – uznawała dokonanie tegoż za kradzież.

Analiza zeznań pokrzywdzonej potwierdza wnioski Sądu Rejonowego odnośnie tego, że we wstępnej fazie postępowania jej wypowiedzi odnosiły się wyłącznie do działań oskarżonego mających postać przemocy ekonomicznej w postaci pozbawienia jej środków do życia, a także poprzez czynności dokonywane przez oskarżonego odnośnie – w

jej ocenie – majątku wspólnego. Jedyne okoliczności związane z zarzutem znęcania zostały opisane 15 listopada 2019 r. i ograniczały się do wydarzeń ustalonych przez Sąd w pkt 1.a i 1.b wyroku.

Oskarżycielka nie dostrzega przy tym, że opinia Zespołu (...) przygotowana na potrzeby postępowania rozwodowego jest wyłącznie dowodem pomocniczym do uznania jej zeznań za niewiarygodne w zdecydowanej części – to wprost wynika z uzasadnienie Sądu Rejonowego (str. 9-13). Sąd Rejonowy powołuje się na opinię Z.S.S. wyłącznie w celu wykazania zbieżności własnych ocen z wnioskami biegłych. Podkreślić przy tym należy, że wbrew twierdzeniom oskarżycielki nie było potrzeby powołania biegłych do oceny zachowań pokrzywdzonej i jej wiarygodności. Wręcz przeciwnie – należy to do wyłącznej kompetencji Sądu i wchodzi w skład całościowej oceny

zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd nawet nie mógłby na taką okoliczność powołać biegłych. Wreszcie podkreślić należy, że oskarżycielka wprost stwierdziła, że doniesienie o znęcaniu złożyla z przyczyn ekonomicznych.

Sąd nie znajduje także żadnych argumentów, które nakazywałyby uznanie zarzutu dowolnej oceny wiarygodności zeznań Z. T.. Argumentem na powyższe na pewno nie jest dokumentacja autorstwa ww. a dotycząca wizyt oskarżycielki i terapii jako takiej. Ma ona charakter ogólnikowy i nie zawiera zapisów odnoszących się do zachowania oskarżonego, czy relacji oskarżony-oskarżycielka. Nie mają w niej także odzwierciedlenia twierdzenia ww. świadka z rozprawy. Już tylko to nakazywało uznać wspomniane zeznania za niewiarygodne – niezależnie od

argumentacji Sądu Rejonowego.		
Wniosek		
<p>Apelacja oskarżycielki posiłkowej</p> <ul style="list-style-type: none"> • zmiana orzeczenia i przyjęcie, że oskarżony jest winien zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk; • zasądzenie tytułem zadośćuczynienia od oskarżonego odpowiedniej sumy pieniężnej na rzecz organizacji pozarządowej zajmującej się pomocą ofiarom przemocy domowej <p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zmiana orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu surowszego wymiaru kary. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo		

zasadny albo niezasadny.			
Przedstawiona argumentacja nie mogła doprowadzić do zmiany rozstrzygnięcia w postulowanym zakresie.			
3.3.	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>Obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:</p> <p>- art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. (pkt. I.2. apelcji) poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej w przypadku uznania, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 3 k.k. zachodziła konieczność umorzenia postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut zasadny jednakowoż dotyczył on uchybienia możliwego do konwalidacji w toku			

postępowania – do chwili uprawomocnienia się wyroku.

O zdarzeniach zakwalifikowanych przez Sąd jako występki z art. 157 § 2 k.k. pokrzywdzona zawiadomiła 15 listopada 2019 r. (k. 3-4), tj. o zdarzeniach zaistniałych 01 listopada 2019 r. oraz z 4 na 5 lutego 2017 r., jednak nie złożyła oświadczenia zawierającego wnioski o ściganie. 21 Listopada 2019 r. w sprawie wszczęto dochodzenie o czyn z art. 207 § 1 k.k. i z takim zarzutem prokurator wystąpił do Sądu przeciwko oskarżonemu. Na ostatniej rozprawie 05 stycznia 2022 r. Sąd uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej poprzez uznanie zachowań objętych zarzutem jako dwóch odrębnych czynów z art. 157 § 2 k.k. Nie zostało złożone ani odebranie oświadczenie zawierające wnioski (w istocie wnioski) o ściganie. Błąd Sądu I Instancji naprawił Sąd Okręgowy w toku rozprawy odwoławczej – kiedy

to zarówno
oskarżycielka
posiłkowa wniosła o
ściganie
oskarżonego za
każdy z
przypisanych mu
czynów, prokurator
zaś oświadczył o
obciążeniu tych
zachowań ściganem
z oskarżenia
publicznego.

Stanowisko
oskarżycieli miało
znaczenie dla
rozstrzygnięcia o
tyle, że Sąd
w zakresie czynu
przypisanego w
pkt. 1.a uchylił
wyrok i umorzył
postępowanie. Brak
takich oświadczeń
oskarżycielki
musiałby skutkować
także uchYLENIEM
kwestionowanego
orzeczenia w tej
części ale
umorzeniem na
podstawie pkt. 17 § 1
pkt 10 k.p.k.

W przypadku czynu
z pkt 1.b wyroku,
to skarżący ma
rację wskazując na
niedopuszczalność
prowadzenia
postępowania z
pominięciem
wniosku o ściganie, o
którym mowa w art.
157 § 3 kk, niemniej
jednak pozostaje
to uchybieniem,
którego
konwalidacja jest

<p>możliwa aż do prawomocnego zakończenia postępowania, a więc i na etapie postępowania odwoławczego, a złożenie przez pokrzywdzona stosownego oświadczenia eliminuje konieczność wydania rozstrzygnięcia uchylającego zaskarżonego orzeczenie (vide: wyrok SN z 27.08.2008 r. sygn. akt II K 56/08, OSNKW 2008/11, poz. 94 oraz postanowienie SN z 04.03.2010 r., sygn. II K 233/09, LEX nr 575278, T. G., Wnioskowy tryb..., s. 305, J. G., Ściganie na wniosek ..., s. 116).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z omówienia powyższego – wobec</p>		

<p>stanowiska oskarżycieli wyrażonego w toku rozprawy odwoławczej argumentacja obrońcy nie mogła doprowadzić do zmiany rozstrzygnięcia w postulowanym kierunku. Trzeba też zaznaczyć, że obrońca nieprawidłowo przyjął, że brak wniosku o ściganie to uchybienie, który prowadzi do uniewinnienia oskarżonego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się warunkowym umorzeniem postępowania karnego wbrew rozważeniu wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary, tj. kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary nakazującym zwracać szczególną uwagę na wielość negatywnych zachowań oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	względem pokrzywdzonej, co uzasadniało wymierzenie oskarżonemu kary surowszej.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut typowo polemiczny, a przy tym nieprawidłowa jest jego konstrukcja. Wobec oskarżonego warunkowo umorzono postępowanie karne, trudno zatem mówić o „karze” jako formie prawnokarnej reakcji wobec jego negatywnego zachowania.</p> <p>Kwestionując wyrok warunkowo umarzający postępowanie, pomijając możliwości formułowania zarzutów w oparciu o art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. apelujący na niekorzyść oskarżonego ma kilka możliwości. Po pierwsze powołując się na art. 438 pkt. 1a k.p.k. może wskazać na umorzenie postępowania pomimo niespełniania</p>			

warunków z art. 66 k.k. czy z art. 67 k.k. Może także wskazać na obrazę art. 114 § 2 k.k. poprzez wadliwe ustalenie znikomego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu (czynów) wynikłe z uwzględnienia lub nieuwzględnienia okoliczności przepisem tym przywołanych ew. art. 438 pkt. 3 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę znaczenia prawidłowo ustalonych jako relewantne okoliczności. Może w końcu, poprzez wspomniany już art. 438 § 1a k.p.k., kwestionować warunki umorzenia, w tym długość okresu próby, innych warunków związanych z poddaniem oskarżonego probacji, w tym podnosić argumenty dotyczące nałożenia lub nie obowiązków. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w uzasadnieniu apelacji w części poświęconej przedmiotowemu zarzutowi ograniczy się wyłącznie do stwierdzenia, że orzeczenie „jest zbyt łagodnym” bo nie uwzględnia

<p>całokształtu negatywnych zachowań oskarżonego. Tym samym zarzut ten – wobec faktu jego sformułowania przez profesjonalnego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej (co oczywista w apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego) musiał zostać uznany za bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu surowszego wymiaru kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przedstawiona argumentacja (a w zasadzie jej brak) nie mogła doprowadzić do zmiany rozstrzygnięcia w postulowanym zakresie – zwłaszcza, że orzeczeniem nie rozstrzygano o karze.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Omówiono w sekcji 5.3.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu z 05 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 45/20 - w zakresie, w którym utrzymano go w mocy, tj. co do pkt 1.b, 2. i 3.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Okręgowy w zakresie ww. nie stwierdził konieczności zmiany lub uchylenia		

wyroku Sądu I instancji. W szczególności Sąd podziela ustalenia Sądu Rejonowego co do kwalifikacji przestępstwa, stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego w zakresie czynu z pkt. 1.b. Warunki probationu, w tym kwota zasądzonej alimentacji na rzecz oskarżycielki posiłkowej pozostaje w pełni zasadna i odpowiada okoliczności zdarzenia, natężeniu negatywnego zachowania oskarżonego skierowanego wobec pokrzywdzonej, a jednocześnie i charakter jej obrażeń – nieuzasadniających ustalenia wysokości alimentacji w wyższej kwocie. Zdaniem Sądu Okręgowego dolegliwość kształtowania przez świadomość możliwości podjęcia postępowania wspólnie z katalogiem i dolegliwością warunków umorzenia pozostaje adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego w pkt. 1.b czynu jak i nie

przekracza stopnia winy oskarżonego.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zapis:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt 1 „Oskarżonego R. M. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że” zastępuje zapisem: „Ustala w ramach zarzucanego czynu, że R. M.”; - w pkt 1b: „tj. wyczerpującego dyspozycje art. 157 § 2 k.k.” zastępuje zapisem „wyczerpując znamiona art. 157 § 2 k.k.”; - w pkt 1 „Z tym, że przyjmuje, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to” zastępuje zapisem: „i ustalając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne”. 		
Zwięźle o powodach zmiany		

Pierwsza zmiana (tirét 1. i 2. pkt. 2.a) wynika z wadliwości stwierdzenia użytego przez Sąd Rejonowy. Z istoty umorzenia warunkowego wynika m.in. to, że czyn dokonany przez oskarżonego charakteryzował się m.in. nieznacznym stopniem winy. W konsekwencji uznanie oskarżonego w wyroku warunków umarzającym postępowanie „za winnego” przypisanego czynu (czynów) pozostaje nieuprawnionym.

W przypadku modyfikacji z tirét 3. pkt. 2.a – instytucja ciągu przestępstw dotyczy wyłącznie wymiaru kary, a o tej nie ma mowy w przypadku warunkowego umorzenia postępowania. Ustawodawca nie wyklucza warunkowego umorzenia w przypadku przypisania więcej niż jednego czynu ale wymaga by każdy z nich charakteryzował się nieznacznym stopnie społecznej

<p>szkodliwości i nieznacznym stopnie winy, przy czym powyższe dla czytelności orzeczenia należy przywołać w treści rozstrzygnięcia – co Sąd Okręgowy uczynił.</p>		
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Pkt. 4 zaskarżonego wyroku – poprzez obniżenie 350 złotych do 225 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Obniżenie kwoty wydatków postępowania do zwrotu których zobowiązano oskarżonego pozostaje następstwem uchylenia i umorzenia postępowania co do jednego z przypisanych czynów. Sąd – wobec umorzenia postępowania co do jednego z przypisanych oskarżonemu czynów zobligowany był obniżyć kwotę wydatków podlegających zwrotowi o wydatki postępowania</p>		

<p>wynikające z czynu co do którego postępowanie umorzono. W sprawie jest to kwota 125 zł, tj. 1/2 kosztów poskakania opinii biegłego z zakresu medycyny, co do obrażeń ciała oskarżycielki odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 1.a i 1.b zaskarżonego wyroku.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>	<p>Przypisanie oskarżonemu czynu z pkt. 1.a w sytuacji, gdy doszło do przedawnienia jego karalności – art 439 § 1 pkt 9 k.p.k.</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Zgodnie z regulacją art. 101 § 2 k.k. Karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje</p>			

z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, nie później jednak niż upływem 3 lat od jego popełnienia. Z uwagi na to, że pokrzywdzona знаła sprawcę w dacie czynu tj. w nocy z 04 na 05 lutego 2017 r. i złożyła zawiadomienie dopiero 15 listopada 2019 r. już w dacie powiadomienia o zachowaniu oskarżonego przypisem mu w pkt. 1.a wyroku nastąpiło przedawnienie jego karalności.

W konsekwencji takich ustaleń, co do czynu z pkt 1.a wyroku Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy, stwierdziwszy przedawnienie karalności tegoż, nie tylko uchylił przedmiotowe orzeczenie w tej części, ale i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzył.

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
------------	--	-----------------------	--

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	<p>Zasądzona kwota wynika z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), powiększona na podstawie § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia o podatek od towarów i usług (VAT).</p>	
5	<p>Obrońca oskarżonego domagał się uniewinnienia – nie zaś umorzenia postępowania w części – stąd też mimo pozytywnego rozstrzygnięcia dla oskarżonego w pkt 1. wyroku Sądu Okręgowego, apelacja jego autorstwa uznana została za bezzasadną, podobnie jak pozostałe apelacje. Zmiany dokonane w treści wyroku wynikały tylko z</p>	

konieczności jego częściowego uchylecia z powodu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej niewskazanej przez skarżących, sąd też trudno uznać, aby zarówno treść stawianych zarzutów, jak i zakres zaskarżenia oraz stawiane wnioski, doprowadziły do takiego rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego. Skutkowało to koniecznością obciążenia obu skarżących stron obowiązkiem uiszczenia 1/2 wydatków postępowania odwoławczego oraz obciążenia ich opłatą.

7. PODPIS